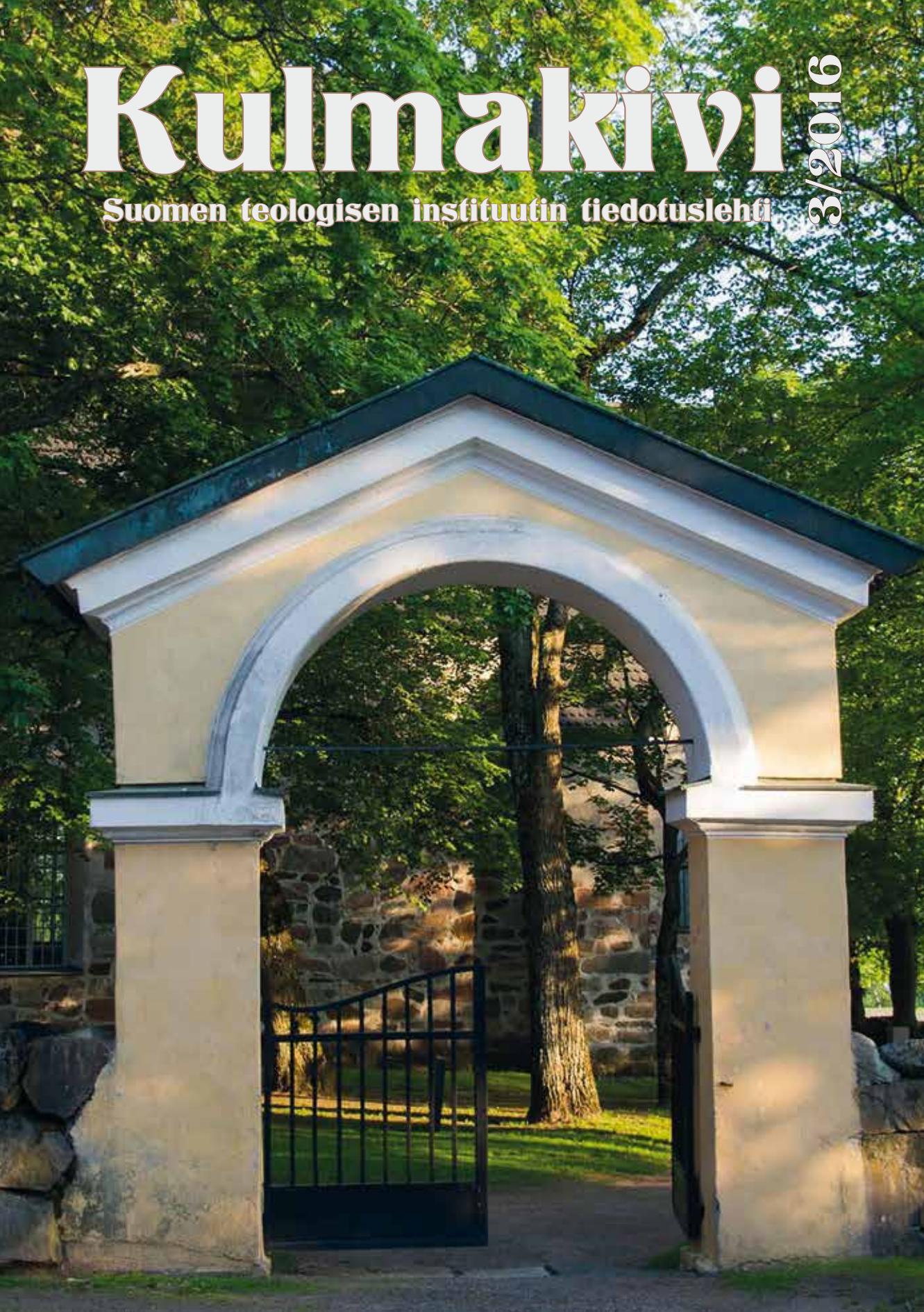

Kulmakivi

Suomen teologisen instituutin tiedotuslehti

3/2016

Ville Auvinen

2.6.2016

Missä kuljet, kansankirkon kirkkokansa?

”**S**uomessa kirkosta eroamisen tekee kipeäksi juuri se, että hengellisesti arvioituna se merkitsee eroa pelastavien armonvälineiden yhteydestä ja jättäytymistä omaan varaan.” Näin kirjoittaa piispa Jari Jolkkonen tuoreessa artikkelista koostuvassa synodaalikirjassa *Armon horisontit – Huomisen luterilaisuus*. Huoli on aiheellinen. Yhä useammat lapset jäävät kastamatta erityisesti suurissa kaupungeissa, koska kirkosta eroavat erityisesti nuoret aikuiset. Helsingissä on jo alueita, joilla enää alle 50% asukkaista kuuluu kirkkoon. Kastamattomien määrän lisääntyminen johtaa meidät hengellisessä sodankäynnissä aivan uuteen tilanteeseen. Katolinen tiedotuskeskus julkaisi vastikään suomeksi espanjalaisen eksorkistin, isä José Antonio Fortean kirjan *Kysymyksiä eksorkistille. Paholaisesta, demonisesta riivauksesta ja tiestä vapautukseen*. Sille voi tulevaisuudessa olla paljon käyttöä. Kristitystä Suomesta on hyvää vauhtia tulossa aito pakanamaa.

Enemmän kuin Suomen ev. lut. kirkon jäsenyydestä eroavista olen kuitenkin huollissani niistä ehkä yli 90% kirkon jäsenistä, jotka eivät ole millään mittareilla mitattuna aktiivisia seurakuntalaisia. Heille kirkon jäsenyys ei merkitse elämistä pelastavien armonvälineiden yhteydessä, ja hekin ovat

siten jättäytyneet omaan varaansa. En osaa ajatella, että sukulaisteinien konfirmaatiojumalanpalveluksiin, kauneimpiin joululauluihin ja omaan kirkolliseen hautaansiunaamiseen osallistuminen merkitsee todellista ja aktiivista seurakunnan yhteydessä elämistä. Alkuseurakunnan antama esikuva on joka tapauksessa kovin toisenlainen: ”Seurakunta kuunteli ja noudatti uskollisesti apostolien opetusta. Uskovat elivät keskinäisessä yhteydessä, mursivat yhdessä leipää ja rukoilivat . . . Joka päivä he uskollisesti kokoontuivat temppeliin, ja kodeissaan he yhdessä mursivat leipää ja aterioivat riemullisin ja vilpittömin mielin” (Ap. t. 2:42, 46).

Jumalasuhteemme ja pelastava uskomme on kokonaan, alusta loppuun, Jumalan työn varassa. Uskoa synnyttävää ja ylläpitävää työtään hän tekee meissä armonvälineillään. Kaste on jumalasuhteen syntymisen alku, mutta sen jälkeen usko tarvitsee jatkuvaa hoitamista. Siksi meitä kehoitetaan elämään seurakunnan yhteydessä, missä Jumalan sana, ehtoollisen sakramentti ja ripin synninpäästö pitävät meistä huolta ja kasvattavat Jumalan lapsina. Sen tähden on hengellisesti vaarallista, suorastaan hengen-

vaarallista, jättäytyä pois seurakunnan ja armonvälineiden yhteydestä. Uhkana on hengellinen kuolema, joka lopulta johtaa iankaikkiseen kuolemaan. Tästä syystä Heparalaiskirjeen kirjoittaja varoittaa ja kehottaa: ”Me emme saa lyödä laimin seurakuntamme yhteisiä kokouksia, niin kuin muutamilla on tapana, vaan meidän tulee rohkaista toisiamme, sitä enemmän mitä lähempänä näette Herran päivän olevan” (Hepr. 10:25).

Niin kirkkona kuin yksittäisinä kristittyinä meidän tulisi siis huolehtia ennen kaikkea niistä, jotka lyövät laimin säännölliset seurakunnan kokoukset ja kaikin keinoin rohkaista heitä mukaan. Näyttää kuitenkin siltä, että kirkko on huolestuneempi kirkon alenevasta jäsenmäärästä

ja alhaisesta äänestysprosentista seurakuntavaaleissa. Edellisten seurakuntavaalien alla vuonna 2014 järjestettiin äänestysaktiivisuuden nostamiseksi näkyvä ja kallis kampanja teemalla: ”Usko hyvän tekemiseen”. Milloinkahan kirkko järjestää yhtä näkyvän ja hinnakkaan kampanjan otsikolla: ”Tervetuloa jumalanpalvelukseen!”

Ville Auvinen

Jumalanpalvelus 3/2016, Kiukaisten kirkko, Eura (Kuva: Ville Auvinen)

USKONPUHDISTUKSEN JUHLAVUOTTA KOHTI!

Teksti: Timo Laato

Välitilinpäätös vanhurskauttamisoppia koskevasta tähänastisesta keskustelusta

Uskonpuhdistuksen juhluoden 2017 lähestyessä valmistaudutaan kirkossamme samoin kuin muualla luterilaisessa maailmassa monenlaisiin juhlallisuuksiin. Myös ekumeeninen painotus on vahvasti esillä. Eri tavoin ajattelevat kristityt juhlivat yhdessä. Erityisesti tähdennetään, että enää ei vallitsisi mitään varsinaista erimielisyyttä pelastuksestakaan eli vanhurskauttamisesta. Perusteluksi esitetään, että Luterilaisen Maailmanliiton ja Rooman kirkon välillä on allekirjoitettu ns. yhteinen julistus vanhurskauttamisopista. Siinä on saatutettu molempia osapuolia velvoittava yksimielisyys riittävässä laajuudessa.

Voimatta puuttua tässä nyt sen enempää luterilaisen ja roomalaiskatolisen kirkon hyvin erilaiseen opetukseen vanhurskauttamisesta (ks. tästä esim. Länsi-Suomen Herännäislehti 2014 nro 10, s. 3-6), totean lyhyesti, että väite yhteisen julistuksen yhteisestä allekirjoittamisesta ei ole totta. Kyllä tuo kyseinen ekumeeninen dokumentti piti yhdessä allekirjoittaa juhlallisessa tilaisuudessa uskonpuhdistuksen muistopäivänä 31. lokakuuta vuonna 1999 Augsburgissa (Saksassa). Viime hetkessä se kuitenkin vedettiin pois molempien osapuolten kriittisten huomautusten seurauksena. Lopulta allekirjoitettiin sitten vain ”Official Common Statement”, jossa lyhyesti vedotaan yhtei-

sen julistuksen lausumiin, mutta samalla myönnetään, että ne tarvitsevat tuekseen jälkikäteen kirjoitetun lisäselvityksen (ns. ”Annex”), joka perusteellisesti kehittää edemmäs (englanniksi: ”further substantiates”) niiden opillisia painotuksia. Yhteinen julistus ei siis ollut (eikä edelleen ole) sellaisenaan hyväksyttävissä; siksi sen julkinen allekirjoittaminen jätettiin juhlallisuuksista kokonaan pois.

Kuinka tällaiseen skandaalimaiseen lopputulokseen päädyttiin? Ensin Luterilainen Maailmanliitto hyväksyi yhteisen julistuksen. Se oli esittänyt jäsenkirkoilleen tätä koskevan kyselyn. Mainittakoon tässä, että tuohon kyselyyn vastasi vain 66 kaiken kaikkiaan 122 jäsenkirkosta. Jotkut niistä (esim. Madagaskarin väkirikas kirkko, joka on yksi maailman suurimmista luterilaisista kirkoista) torjuivat yhteisen julistuksen aivan täysin. Jotkut muut kirkoista (esim. useat Saksan maakuntakirkoista) antoivat vastaukseksi sekä puoltavia että torjuvia näkökohtia. Ne Luterilainen Maailmanliitto tulkitsi hyväksyviksi kannanotoiksi. Samalla se kullutti merkittävänä uutisena, että iso osa luterilaisesta maailmasta oli hyväksynyt yhteisen julistuksen. Ajatteleva lukija voi kysyä mielessänsä, muuttuiko tässä totuus toivotun kaltaiseksi ja tehtiinkö ilmiselville tosiasioille oikeutta.

Vasta Luterilaisen Maailmanliiton jo hyväksyttyä yhteisen julistuksen Rooma puhui. Uskonopin kongrekaatio antoi vastauksensa 25.6. (huomaa, että päiväys on sama, jolloin luterilaiset 1530 antoivat Augsburgin tunnustuksensa). Sitä johti silloinen kardinaali (myöhemmin paavi) Josef Ratzinger. Hänen johdollansa yhteinen julistus hylättiin. Erityisesti torjuttiin luterilainen ajatus ”samalla kertaa syntinen ja vanhurskas” (latinaksi simul iustus et peccator). Tästä kaikesta syntyi valtaisa kohu. Ekumeeninen ”hypety” muuttui tyrmistykseksi. Kirkkojen väliset pitkälliset keskustelut rakentavassa hengessä olivat päätyneet umpikujaan.

Alkujärkytyksen liennyttyä ruvettiin työstämään yhdessä täydentävää julkilausumaa, jossa uusien sanallisten muotoilujen avulla pyrittiin löytämään jokin ulospääsy pattitilanteesta. Tavoitteena oli, että Luterilainen Maailmanliitto voisi kasvojaan menettämättä hyväksyä lopputuloksen, jossa Rooman torjuva asenne yhteistä julistusta kohtaan haluttiin huomioida. Näistä keskusteluista syntyivät tuo edellä mainittu lisäselvitys (ns. ”Annex”) sekä myöhemmin allekirjoitettavaksi tarkoitettu lyhyt yhteenveto (”Official Common Statement”).

Tällainen lopputulos ei kuitenkaan tuonut lopullista ratkaisua ekumeeniseen umpikujaan. Päinvastoin. Ongelmia syntyi lisää. Alkuperäinen yhteinen julistus oli hylätty. Aivan uusi, sitä täydentävä (ja jopa muuttava!) asiakirja oli saatu julkisuuteen. Luterilaisen Maailmanliiton lähettämä kysely jäsenkirjoilleen koski kuitenkin yksinomaan tuon alkuperäisen yhteisen julistuksen hyväksyntää. Sen tultua torjutuksi ei Luterilaisella Maail-

manliitolla ollut enää mitään valtuuksia jatkaa uuden asiakirjan valmistelua ja hyväksyntää. Tai parhain päin tulkittuna tällainen menettely koskee silloin enää sitä pientä ekumeenisen toimiston väkeä, joka Genevessä pitää päämaajansa. Joka tapauksessa on täysin turhaa puhua koko luterilaisen maailman puolesta. Luterilainen Maailmanliitto ei perustamiskirjansa mukaisesti voi tehdä yhtään jäsenkirkkojansa sitovaa päätöstä. Luterilaiseksi paaviksi siitä ei ole. Se on nähty. Siksi Luterilaisen Maailmanliiton muokkaama ja hyväksymä uusi asiakirja vastaa siis lähinnä herrasmiessopimusta, joka on kättä päälle lyöden allekirjoitettu jossakin elegantissa kabinetissa.

Samoin yhteisen julistuksen tai sitä seuraavien ekumeenisten lisäasiakirjojen vahvistus on roomalaiskatolisen kirkon puolelta jäänyt pahasti puolitiehen. Allekirjoittamisesta vastasi kristittyjen ykseyden edistämisen neuvoston puheenjohtaja, kardinaali Edward Cassidy. Sillä allekirjoituksella ei kuitenkaan ole mitään juridista merkitystä Vatikaanin hierarkiassa. Se on hienostuneen herrasmiehen kädenojennus vastapuolelle, lähinnä hyvän tahdon ele. Erilaiset neuvostot voivat Rooman kirkossa antaa suosituksia eri asioista, mutta niiden todellinen valta ei riitä pidemmälle. Luterilainen Maailmanliitto sai käytännössä tästä tuiman muistutuksen, kun paavi vähän myöhemmin julkaisi kuuluisan asiakirjan: ”Dominus Iesus”. Siinä hän korkeimmalla arvovallalla asettaa kyseenalaiseksi koko luterilaisen maailmanyhteisön kirkollisen aseman ja olemassaolon. Jo saapuneeksi luultu ekumeeninen kevät hyytyi näin takatalven pakkasiin.

Artikkeli jatkuu s. 8

Juhana Tarvainen -

Haastattelu ja kuva: Taito Heikkilä
25.5.2016

Evankeliumin asialla

Sleyn keskustuimiston kattoterassilta avautuvat huikeat näkymät Helsingin keskustan ylle. Sleyn kotimaan-työnjohtaja, pastori Juhana Tarvainen siemailee kahvia ja kertoo hyväntuulisesti elämästään ja työstään. Vaikka toukokuu on vasta aluillaan, aurinko lämmittää jo mukavasti. Vaikutelma määrätietoisen nuoresta miehestä vahvistuu haastattelun edetessä. Voisi kuvitella, että itsensä likoon laittamista ja päämäärätietoisuutta kotimaan työn johtajalta myös odotetaan.

Annetaan Juhana Tarvaisen kertoa itsestään.

– Olen perheenisä ja pastori. Vaimoni Laura on valmistunut uskonnon ja historian opettajaksi, Juhana kertoo. Tarvaiset opiskelivat Helsingissä, ja aviopari istui toisinaan myös samoilla luennoilla. Perheeseen kuuluvat lisäksi lapset Rauli 7, Asta 5, ja Alma 3 vuotta. Juhana on syntynyt Helsingistä, mutta Tarvaisten perhe asuu tätä nykyä Porissa. Perhe on kokenut Porin hyväksi asuin ympäristöksi. Kotimaantyönjohtajan työnkuvaan kuuluu toki myös matkustamista, ja Ju-

hanaan törmää viikoittain Sleyn keskustuimistolla Helsingissä. Työtahti on usein tiivis, mutta perhe-elämä ja lasten kanssa touhuaminen antavat hyvää vastapainoa työlle.

– Uusin harrastukseni on kuntosalilla käynti. Sain yläasteella kuulla olevani narukäsi ja nyt heti 20 vuotta myöhemmin aloin tehdä asialle jotakin, Juhana muotoilee pilke silmäkulmassaan. Joukkueurheilu ja lenkkeily pitävät myös mielen virkeänä.

Kutsu evankeliumin palvelukseen

Perheen nykyinen asuin ympäristö on ollut merkittävä myös pastorin identiteetille. Keväällä 2010 Juhana aloitti työt Satakunnan piirin vastaavana työntekijänä. Palo hengelliseen työhön oli kova ja Tarvainen valmistui teologian maisteriksi vuonna 2011 hieman yli neljässä vuodessa. Eniten Juhana panosti opinnoissaan Vanhan testamentin eksegetiikkaan. Heprean kielestä ja Israelin historiasta Juhana oli innostunut jo aiemmin viettäessään

välivuotta raamattukurssilla Karkussa syksyllä 2004. Erään toisen kurssilaisen kanssa hän opiskeli vapaahetkinään hep-reaa.

– Kieli tuntui helpolta ja kiinnostavalta. Luimme itseksemme yliopiston peruskurssin kirjan läpi, Juhana muistelee.

Välivuosi Karkun evankelisella opistolla oli muutenkin Juhanaalle merkittävää aikaa. Karkussa kutsumus hengelliseen työhön vahvistui ja monet kysymykset saivat vastauksia. Suunnitelmissa olleet oikeustieteen opinnot saivat väistyä teologian opintojen tieltä. Lakimiehestä tulikin evankeliumin mies.

Satakunnan aluetyöntekijänä Juhana sai palvella kasvavaa jumalanpalvelukseen kokoontuvaa yhteisöä. Kokemusta seurakuntatyöstä Juhanaalla oli kesäteologin tehtävistä ja muun muassa evankelisten opiskelijoiden vastuutehtävistä. Satakunnassa yhteisö kokoontui aluksi rukoushuoneella, mutta tilat jäivät vähitellen pieniksi. Teljän seurakunta tarjosi kuitenkin sivukirkkoa yhteisön käyttöön. Juhana sai vihkimyksen Inkerin kirkon papiksi syksyllä 2012 ja piispa Kaarlo Kalliala myönsi Suomen kirkon pappisoikeudet, jotta Juhana voisi paremmin palvella Suomessa. Juhana muistelee lämmöllä paikallisseurakunnan ja herätysliikkeen yhteistyötä. Teljän seurakunnan kirkkoherra Kaisa Huhtala saa myös kiitosta osakseen.

– Vaikka näkemyksemme muun muassa virasta eroavat toisistaan, keskusteluyhteys on ollut hyvähenkistä ja kunnioittavaa, Juhana kehuu.

Kotimaantyön johtaja

Nykyisen työnsä Sley'n kotimaantyön johtajana Juhana aloitti marraskuussa 2015. Edellistä työtehtäväänsä Porissa Juhana muistelee vieläkin lämmöllä. Se oli monella tapaa mieluinen tehtävä.

Miten Juhana hahmottaa nykyisen työnsä? Selkeät linjaukset ovat Juhanan mukaan tärkeitä. Hallintoa ja työtapoja on uudistettava tarpeen mukaan.

– Mikään ei muutu jos kukaan ei suutu. Uusien toimintatapojen omaksuminen edellyttää olemassaolevan kyseenalaistamista ja vie epäjumalavaruusalueelle, Juhana muotoilee. Juhana painottaa Sley'n työn ytimessä olevaa evankeliumin julistusta liikkeen perustusasiakirjan mukaisesti.

– Tärkeää on se, miten eri työmuodot yhdessä palvelevat tätä tarkoitusta, Juhana toteaa. Oman työnsä Juhana hahmottaa ikään kuin valmentajan tehtävänä. Hän haluaa tukea kollegoitaan heidän tehtävissään.

– Minun ei itse tarvitse olla paras teologi, eksegeetti tai edes paras saarnaaja. Tehtävänäni on rohkaista työntekijöitä ja tuoda esille niitä voimavaroja joita liikkeessämme on, Juhana summaa.

Yhdistyksen tarkoituksena on, luottaen Jumalan armoon ja apuun, levittää Kristuksen evankeliumia, saattaa evankeliumin sana yhä useamman ihmisen jokapäiväiseen käyttöön ja näin edistää ihmisten turvautumista Jeesukseen Kristukseen omana Vapahtajanaan.

- Sley'n säännöt §2

Lisäksi yhteisen julistuksen teologista arviointia vaikeuttaa vakavasti se epäämätön tosiasia, että nykyinen tekstimuoto ei ole tarkalleen sama kuin siinä asiakirjassa, jonka Luterilainen Maailmanliitto aikoo lähetti jäsenkirjoille hyväksyttäväksi! Eroavaisuudet koskevat pääosin vähemmän oleellisia yksityiskohtia. Vakavin ongelma koskee kysymystä, onko puhuttava vanhurskauttamisopin kaikista perustotuuksista ("the basic truths") vai joistain yksittäisistä perustotuuksista ("basic truths" ilman määräävää artikkelia englannissa). Eli toisin sanoen: Onko vanhurskauttamisopissa saavutettu yksimielisyys kaikkien peustotuuksien (mutta ei vähemmän perustavien totuuksien) osalta? Vai onko vanhurskauttamisopissa saavutettu yksimielisyys yksittäisten perustotuuksien (mutta ei kaikkien perustavien totuuksien) osalta? Sitä paitsi tuo luuloteltu yksimielisyys (miten ikinä se pitääkään ymmärtää) ei ollut todellista yksimielisyyttä, koska kerran Rooma hylkäsi yhteisen julistuksen eikä sitä sellaiseen koskaan allekirjoitettu.

Alkuaan luterilaisuudessa vanhurskauttamisoppi on ollut erityisesti se totuus, josta kuuluisi vallita täydellinen yksimielisyys. Yhteisessä julistuksessa tämä yksi totuus hajotetaan moniksi perustotuuksiksi, mutta missään ei kerrota, kuinka monta näitä perustotuuksia lopulta on ja mitä ne tarkkaan ottaen ovat. Menettelyllä onnistutaan luomaan jatkuvaa sekaannusta ja epäselvyyttä. Sen avulla vanhurskauttaminen ja pyhitys aivan tarkoituksella sekoitetaan keskenään. Ne nähdään toisistaan riippuvina perusto-

tuuksina – ei vain teologiassa yleensä vaan nimenomaan pelastuksen perusteina.

Yhteisen julistuksen tarkoitus oli, että molempien kirkkojen vanhurskauttamisoppia koskevat oppituumiot käyvät "kohteettomiksi". Rehellisyyden nimessä todetakaan lopuksi, että tuohon päämäärään ei olisi päästy, vaikka asiakirja olisi hyväksytty ja allekirjoitettu yhdessä. Eihän siinä missään käsitellä oppia kiirastulesta, joka roomalaiskatolisen opin mukaan on välttämätön, jotta pyhityksessään vielä keskeneräiseksi jäänyt kristitty puhdistuisi viimeisistä synnin rippeistä ja sitten onnistuisi viimein livahtamaan taivaaseen. Trenton roomalaiskatolisen kirkolliskouksen nimenomaan vanhurskauttamista koskeva päätös julistaa kiroustuomion (anathema) kaikille niille, jotka hylkäävät opetuksen kiirastulesta epäraamatullisena. Se kiroustuomio ei käy kohteettomaksi edes yhteisen julistuksen valossa! Mutta se käy tietysti täysin merkityksettömäksi sille, joka uskoo evankeliumin Kristuksen täydellisestä ja iäti kelpaavasta sovituksesta iankaikkiseksi autuudeksemme.

Kuva kirjasta Gummerus, Jaakko. 1908. "Mikael Agricola, elämäkerrallinen kuvaus". Gummerus, Jyväskylä. Kuvan editointi: HA.

Iloinen vaihtokauppa – ja muita luterilaisuuden helmiä

Teksti: Timo Eskola

Luterilainen perinteemme on meille usein sekä lahja että painolasti. Lahja se on siksi, että uskonpuhdistuksen ajan löydöt ovat todellisia hengellisen elämän helmiä. Painolasti puolestaan tulee myöhemmästä luterilaisuudesta, joka on monin paikoin liberalisoitunut oman lähtökohtansa vastakohtaksi. Mitä hyvää perinne voi antaa meille?

Lutherin teeseistä tulee vuonna 2017 kuluneeksi 500 vuotta. Siksi on syytä keskittyä erityisesti siihen hyvään, mitä luterilainen perinne tarjoaa. Helmiä onkin paljon löydettävissä. Siinä on samalla kirkkomme toivo haasteiden keskellä.

Monet kimmokkeet aiheesta kirjoittamiseen tulevat tuoreesta papeille tarkoitettusta synodaalikirjasta *Armon horisontit – huomisen luterilaisuus* (toim. Anna-Kaisa Inkala ja Jyri Komulainen). Kokoelmassa on yhdeksän artikkelia, joissa pohditaan juuria ja toisaalta suuntaudutaan tulevaan.

Aivan erityinen helmi löytyy piispa Jari Jolkkosen artikkelista. Jolkkonen muistuttaa, että vanhurskauttamisen ytimessä on “iloisen vaihtokaupan” ajatus. Se on meille tietysti tuttu: Kristus ottaa meidän syntimme ja rangaistuksemme, ja me saamme hänen puhtautensa ja anteeksiantamuksensa. Tämä perustotuus oli Lutherin aikana aneakaupan ja huonon teologian turmelema. Siksi oli välttämätöntä palata Raamatun sanomaan: yksin Kristus on meidän vanhurskautemme, lahjaksi annettuna.

Miksi tämä helmi on yhä ajankohdainen, vaikka aneista on kulunut satoja vuosia? Ensinnäkin siksi, että se pitää teo-

logian kirkon opetuksen keskipisteessä. Me tarvitsemme Kristusta. Jeesus ei riitä meille vain esikuvana. Hänestä ei ole apua pelkkänä matkakumppanina. Hän on Vaipahtaja, joka tarvitaan joka päivä todellisten, inhottavien ja ahneutta pursuvien syntiemme anteeksiantajana. Hän ottaa taakkamme itselleen, vaikka se tuntuukin joka päivä yllättävältä ja joskus suorastaan mahdottomaltakin.

Toiseksi iloisen vaihtokaupan ajatus on tärkeä siksi, että se suuntaa uskoa oikein. Usko ei ole vain etiikkaa. Vaikka kirkossamme ei ole aneita, meillä on monta modernia ja postmodernia suuntausta, joiden mukaan kirkon ainoana tehtävänä on ohjata ihmisen arkielämää hyvään suuntaan. Iskusanat ovat sinänsä hienoja: tasa-arvo, globaali oikeudenmukaisuus, ekologisesti kestävä elämäntapa. Luterilainen perinne muistuttaa, että nämä kaikki kuuluvat yhteiskunnalliseen elämään, eivät uskon keskukseen.

Valveutuneet kristityt tietävät, että kirkkomme elää myrskyn keskellä. Se on kiistojen repimä ja ulkopuolisten hyökkäysten kohteena. Siksi luterilainen perinne ja uskoa kannattelevat helmet ovat juuri nyt paikallaan tukea antamassa.

OPIKELIJAN SUUSTA

Kevätlukukauteni on kulunut Erasmus-vaihdossa Budapestin luterilaisessa yliopistossa. Yliopiston virallinen nimi on Evangélikus Hittudományi Egyetemi. Unkarissa sanaa ”evankelinen” käytetään vain luterilaisista. Sana ”teologinen” tulee sanoista hit (usko) ja tudomány (tiede) eli ”uskon tiede”. Englanninkieliset luentosarjat ovat vaihtareille järjestettyä pienryhmätyöskentelyä. Suoritan suurimman osan kursseista kirjatentteinä ja esseinä.

Kirkkohistorian tenttikirjat ovat mielenkiintoisia. Ekumeniikassa sain tenttiä Adolf Hoenecken Ev.lut. dogmatiikan. Teologisen hermeneutiikan kurssi sitävastoin on ollut puiseva.

Olen opiskellut unkarin kieltä, mutta sitä ei ole helppoa oppia suomen pohjalta. Kahvilassa puheensorina saattaa kuulostaa siltä kuin ihmiset puhuisivat suomea, mutta sitä ei vain ymmärrä. Professorimme koki saman käänteisenä käydessään Suomessa. Jonkin verran on samankaltaisia sanoja, mutta muuten unkarilla ei ole juuri mitään samankaltaisuutta suomen kielen kanssa.

Unkarilaisten kielitaito on valitettavan heikko. Siksi kommunikointi monien paikallisten kanssa on rajoittunutta. Olen jäänyt kaipaamaan enemmän small talkia paikallisten kanssa, saisin sen avulla enemmän unkarilaista näkökulmaa ja he suomalaista. Mutta minkä sille voi, ettei ole yhteistä kieltä. Small talk -kulttuuri olisi hyvä myös Suomessa: tuntemattomien kanssa keskustellessa ei menetä mitään, se päinvastoin rikastuttaa. Venäjällä vietetyn kesän ja tämän vaihdon jälkeen tiedän millaista on olla muukalainen, joka ei juuri puhu paikallisten kieltä. Se auttaa ymmärtämään Suomessa asuvia ulkomaalaisia ja antaa valmiuksia kohdata heitä. Unkarilaisessa kodissa vieraalle sanotaan Isten hozott – ”Jumala toi sinut tänne”. Anglikaanikirkossa, jossa olen käynyt Sanan kuulossa, kappalainen sanoo sen aina, kun kirkossa on uusia kävijöitä. Olen käynyt Budapest-Fasorin uusgoottilaisessa kirkossa, jossa on luterilainen messu englanniksi kaksi kertaa kuussa. Alttaritaulussa on kuvattuna unkarilainen ruhtinas kolmen tietäjän kanssa.

Unkarin historiassa ”musta leipä” eli ruisleipä on ollut köyhien ruokaa ja vaalean leivän syöminen on ollut merkki varallisuudesta. Onneksi kaupasta saa jonkinlaista ruisleipää kun vaalea leipä alkaa kyllästyttää. Punttisalilla pääsee saunaan.

Setäni antoi hyvän neuvon: hanki ammatti ja kielitaito niin maailma avautuu. Toisaalta täällä näkee omia rajojaan. Teoriassa koko maailma on auki, mutta kaikkialle ei ole niin helppoa sopeutua eikä kieltä tuosta vain opita. Realistisempaa on suunnata maihin, joiden kieltä jo osaa. Unkari oli kuitenkin hyvä valinta vaihtokohteeksi. Monet muut kohteet ovat kalliita, ja on myös avartavaa nähdä entisen itäblokin maa. Tämä ulkomaanvaihto on hyvä alku kansainvälistymiselle. Valmistumisen lähestyessä täytyy katsoa minne ovet avautuvat.

Ville Kettunen, teol.kand., Budapest

PÄÄN TIETOA JA SIELUN RAVINTOA

STI:n jäsenjärjestöjen johtajat kirjoittavat vuorollaan tälle palstalle.

Kävelin tänään työpaikalle. Katselin Ryttylän laajoja peltoja, joilla näkyi vielä kylvön jälkiä. Nyt jäljet erottuvat vielä silmään, mutta sadon kypsyyssä traktorin ja saappaan jäljet eivät tähkäpäiden alta enää näy.

Jumalan valtakunnassa on monenlaisia kylväjiä. Teemme työtä eri tavoin, meillä on erilaiset tehtävät, mahdollisuudet, aikaresurssit, kutsumukset, armolahjat ja persoonat. Kylvövaiheessa huomio kiinnittyy ehkä kylväjään ja hänen tapaansa toimia.

Jumalan valtakunnan kylväjän tehtävä on kylvää peltoon Jumalan sanan siementä. Nykyäänkin tarjolla on monenlaisia siemeniä ja kylväjän ei kannata uskoa kaikkia lupauksia siementen vaikutuksesta. Jumalan valtakunnan peltoon kylvetään isännän antamaa Jumalan sanan siementä. Tämä siemen tuottaa samanlaista hedelmää moninkertaisesti korjuuta varten. Kylväjän vastuulla on kylvää oikeaa siementä oikeaan aikaan. Jeesuksen mukaan kylvämistä seuraa eräs tärkeä asia: Kylväjä ”nukkuu yönsä ja herää aina uuteen päivään”. Kylväjän tehtävä on myös levätä ja katsoa, miten Jumala antaa siemenen kasvaa itsestään (kr. automatos).

Meitä on koulutettu hyvin kylvämään mutta huonosti leikkaamaan satoa. Sadonkorjaajia kuitenkin tarvitaan, jottei kylväjien työ ja Jumalan antama kasvu mene hukkaan. Kun kylvän Jumalan sanaa ihmisille, haluan pitää mielessäni, että jokainen kuulijani on kerran Jumalan edessä tuomiolla. Haluan julistaa niin, että moni heistä pääsisi Jumalan valtakuntaan nyt ja viimeisen sadonkorjuun aikana. Maassamme on kylvetty Jumalan sanaa paljon. Meidän pitäisi rohkeammin päästä keskusteluyhteyteen ihmisten kanssa ja auttaa heitä uskomaan Jeesukseen. Kristus saapuu, aika päättyy ja kansat kootaan tuomiolle.

Jeesus sanoi: ”Tällainen on Jumalan valtakunta. Mies kylvää siemenen maahan. Hän nukkuu yönsä ja herää aina uuteen päivään, ja siemen orastaa ja kasvaa, eikä hän tiedä, miten. Maa tuottaa sadon aivan itsestään, ensin korren, sitten tähkän, sitten täydet jyvät tähkään. Ja heti kun sato on kypsynyt, hän lähettää sirppinsä, sillä korjuun aika on tullut.” (Mark. 4:26-29).

On tärkeää muistaa, että kylvötyön jälkeen kylväjä nukkuu ja lepää. Siunauksen ja hyvän kesän toivotukset kaikille kylväjille ja Jumalan valtakunnan sadonkorjaajille!

Mika Tuovinen pastori, Kansanlähetys

TULEVIA JÄSENJÄRJESTÖJEN KESÄJUHLIA:

Kylväjä (ELK): 17.–19.6. Porissa, teemana ”Sykkeessä”
(www.kesapaivat.blogspot.fi)

SLEF: 30.6. –3.7. Helsingissä, teemana ”Gud är trofast”
(www.slef.fi/aktuellt/aktuella-evenemang)

Kansanlähetys: 1.–3.7. Ryttylässä, teemana ”Uskon puolesta”
(www.kansanlahetyspaivat.fi)

Sley: Evankeliumijuhlat 1.–3.7. Virroilla, teemana ”Elävän veden virrat”
(www.evankeliumijuhla.fi)

LSRY: 15.–17.7. Kesäseurat Nakkilassa
(www.rukoilevaisuus.com/kesaseurat16.php)

SRO: 25.–25.8. Helsingissä, teemana ”Turvapaikka”
(www.sro.fi/tule-mukaan/hengelliset-syventymispaivat)

OPKO: Kesäleirejä

VIERAILUT

Ville Auvinen

Iltamessut jatkuvat Pyhän
Sydämen kappelissa 30.8
Helsingin Kalliossa parittomien
viikkojen tiistaisin klo 18.30

- 6.6. Evankeliumijuhla, Mellilä
- 6.9. Ryttylä, teologikurssi
- 9.9. Ryttylä, ”Väärin ymmärretty Raamattu”
-viikonlopputapahtuma
- 11.9. Kokkola, tervetuloa kotiin –ilta
- 12.9. Kokkola, Evankeliset Opiskelijat
- 16.10. Viiala, Majataloilta
- 23.10. Helsinki, Pyhän Sydämen kappeli,
saarna

MAKUPALA

STI:n arkistojen aarteista

Nimi Jesus merkitsee meidän kielessämme vapahtajaa, auttajaa ja autuaaksi tekijää. Se sisältää niinmuodoin sen suuren hywäntyön, jonka Jesus onnettomalle ihmisen sukukunnalle on osoittanut ja tehnyt. Tämä suloinen Jesuksen nimi on paras lohdutus särjetylle sydämelle. Se on paras sota-ase, jolla me voimme voittaa hengelliset vihollisemme. Sen kautta yksinään saamme toivoa, rukouksemme tulevat kuultuiksi. Sen turwissa saamme ilolla siirtyä ajasta iankaikkisuuteen.

Ahti-, Katekismus- ja Erityis-Saarnakirja, enimmäksi osaksi koottu tohtori Johan Fredrik Bergh wainajan jälle jääneistä saarnoista ja saarnan juurista. Jyväskylässä 1879.

Vielä ehdit ilmoittautua: STARTTIVUOSI TEOLOGISEEN

Oletko suunnitellut teologian opintoja? Onko sinulla papin tai uskonnonopettajan kutsumus? Tai ehkä näet itsesi tulevaisuudessa teologisena asiantuntijana tai kouluttajana lähetystyössä? Aloita teologian opiskelusi uudella, Suomen teologisen instituutin (STI) ja Suomen Raamattuopiston (SRO) yhteisellä vuoden mittaisella teologian linjalla.

Opiskelet ammattitaitoisten opettajien johdolla. Linjalla opettavat muun muassa
TT Ville Auvinen, TT, FT Timo Eskola ja TL Matti Liljeqvist.

Lukuvuosi 30.8.2016–2.6.2017

HAKUOHJEET: <https://sro.fi/raamattuopisto/opiskelemaan/starttivuosi-teologiseen>

Opetus toteutetaan Suomen Raamattuopiston tiloissa Kauniaisissa ja Suomen teologisen instituutin tiloissa Helsingin keskustassa. Missiologian viikonloppuosiot toteutetaan Karkun evankelisella opistolla Sastamalassa.

Tule rakentamaan hyvä ja kestävä pohja teologin urallesi!

Heprean, aramean ja kreikan kurssit www.gen.fi

Kesän aukioloajat

1.–17.6. klo 9–15
20.6.–5.8. kiinni
8.–31.8. klo 9–16

Jokaisen Kulmakiven saajan
henkilökohtainen
VIITENUMERO

löytyy takasivun osoitetarran
oikeasta yläkulmasta.

Viite helpottaa
maksun kohdentamista ja on
vastaanottajalle viitteetöntä
edullisempi.

Suomen
teologinen
instituutti

Osoite

Kaisaniemenkatu 13 A 4. kerros
00100 Helsinki

Puhelin

09 668 9550

Faksi

09 6689 5555

Sähköpostit

sti@sti.fi, etunimi.sukunimi@sti.fi

Kotisivu

www.sti.fi

Pankkitilit

Danske Bank:

FI74 8000 1100 5642 45, BIC: DABAFIHH

Nordea:

FI66 1555 3000 1169 14, BIC: NDEAFIHH

Työntekijät

pääsihteeri Ville Auvinen (044 045 6778)
tutkija Timo Eskola
sihteeri Kirsi Hänninen

Aukiolo: lukukausien aikana klo 9–19

Teologinen tutkimus- ja koulutuskeskus.
Luentotoimintaa, kirjasto ja lukusali sekä
seurakuntavierailuja

Julkaisee IUSTITIA-nimistä teologista
aikakauskirjaa. Tiedotuslehti KULMAKIVI
lähetetään tukijäsenille kuusi kertaa vuodessa.

Hallituksen puheenjohtaja

SRO:n toiminnanjohtaja Lauri Vartiainen

Jäsenjärjestöt

Lähetysyhdistys Kylväjä
Länsi-Suomen Rukoilevaisten Yhdistys
Suomen Ev.lut. Opiskelija- ja Koululaislähetys
Medialähetys Sanansaattajat
Suomen Ev.lut. Kansanlähetys
Suomen Luterilainen Evankeliumiyhdistys
Suomen Raamattuopisto
Svenska Lutherska Evangeliföreningen i Finland

Talous vapaaehtoisen kannatuksen varassa.
Vuositukijäsenmaksu 35 euroa (opiskelijat 10
euroa, yhteisöt 100 euroa). Ottaa vastaan kirja-
lahjoituksia, avustuksia ja testamentteja.

Rahankeräyslupa POL-2014-12845

Poliisihallituksen arpajaishallinto on myöntänyt
STI:lle 29.1.2015 luvan koko Suomen alueella
Ahvenanmaata lukuun ottamatta 29.1.2015–
31.12.2016 järjestettävälle rahankeräykselle. Varat
käytetään teologiseen ja pastoraaliseen
koulutukseen, julistus- ja julkaisuutoimintaan sekä
kirjastopalvelujen ylläpitämiseen.

Taitto

Kirsi Hänninen

Painopaikka

Kirjapaino Hermes Oy

ISSN-L 2243-0733, ISSN 2243-0733 (painettu)
ISSN 2243-0741 (verkkojulkaisu)

SUOMEN TEOLOGINEN
INSTITUUTTI
Kaisaniemenkatu 13 A
00100 HELSINKI

*Jo joutui armas aika ja suvi
suloinen. Kauniisti joka
paikkaa koristaa kukkanen.
Nyt siunaustaan suopi taas
lämpö auringon, se luonnon
uudeks luopi, sen kutsuu
elohon.*

Virsi 571:1

Kuvat: Ville Auvinen
Etukansi: Maarian kirkko, Turku
Takakansi: Kukkien lumoa